

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/863/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212204622
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3212204622.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členov JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa R., s.r.o. so sídlom U., R. ul. č. XX, IČO: 35 807 598, zastúpeného A. R., s.r.o. so sídlom v U., E. X, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Y. N.- J. Y. Y. so sídlom U., M. námestie XX, o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 14. augusta 2014 č.k. 5C/182/2012- 137 jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania a zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody a náhrady nemajetkovej ujmy z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom okresného súdu. Okresný súd vec právne posúdil podľa § 45 ods. 1,2 zákona o rozhodcovskom konaní, § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1 a 2, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1, 2, zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moc aj § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012. Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania okresný súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je nedôvodný. Navrhovateľa svoj nárok vo svojom základe zdôvodňoval nesprávnym úradným postupom súdu. Tento mal spočívať v nerozhodnutí o návrhu na zmenu exekútora v lehote stanovenej Exekučným poriadkom. Z uvedeného dospel súd k záveru, že nárok navrhovateľa je uplatnený pre nesprávny úradný postup - nerozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora v zákonom stanovenej lehote. Pokiaľ ide o navrhovateľom tvrdené nerozhodnutie v zákonnej lehote a prieťahy v exekučnom konaní v súvislosti s rozhodovaním o jeho návrhu na zmenu exekútora, tak súd dospel k záveru, že k týmto došlo. Exekučný poriadok v ust. § 44 ods. 8 stanovoval 30 - dňovú lehotu na rozhodnutie súdu o zmene exekútora od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd rozhodol o návrhu na zmenu exekútora až dňa 28.03.2012. Akékoľvek nedodržanie zákonnej lehoty nemožno síce považovať za zbytočné prieťahy v konaní, no rozhodne možno za ne považovať rozhodnutie súdu o návrhu po vyše 15 mesiacoch resp. po vyše 13 mesiacoch od doručenia exekučného spisu exekútorkou. V súvislosti s rozhodovaním o návrhu oprávneného na zmenu exekútora tak došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prieťahov a tým aj k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu. Odporca považoval nárok navrhovateľa za nepreukázaný z dôvodu nepreukázania ani jednej zo skutočností uvedených v § 9 ods. 2 zákona v znení účinnom od 01.01.2013. Z tohto hľadiska by síce bol nárok navrhovateľa nepreukázaný a nedôvodný, no podľa názoru súdu nemožno toto ustanovenie v danej veci aplikovať, keďže exekučné konanie bolo skončené podstatne skôr, než

nadobudlo účinnosť uvedené ustanovenie, a taktiež navrhovateľa svoj nárok uplatnil skôr, než nadobudlo účinnosť uvedené ustanovenie. Navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie a aj žalobu pred nadobudnutím účinnosti uvedeného ustanovenia a hoc sa javí byť uvedené ustanovenie procesného charakteru a novela zákona, ktorou bolo zavedené, nemá žiadne prechodné ustanovenia, nemožno ho použiť, pretože súd by to považoval za retroaktívne a exekučné konanie prebiehalo a navrhovateľa sa svojho nároku na náhradu škody začal domáhať v čase, keď uvedené ustanovenie nebolo účinné a nebolo tak ani povinnosťou navrhovateľa podávať sťažnosť na prieťahy v konaní, prípadne iným, v uvedenom ustanovení uvedeným prostriedkom preukazovať základ svojho nároku na náhradu škody. Napriek nesprávnemu úradnému postupu súdu, prieťahom v konaní exekučného súdu pri rozhodovaní o návrhu oprávneného na zmenu exekútora, súd navrhovateľovi náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy nepriznal. Navrhovateľa nepreukázal výšku majetkovej škody relevantnými dôkazmi. Takýmto nie je ani znalecký posudok č. 1/2014 Znaleckého ústavu Ekonomickej univerzity v Bratislave. Majetková ujma navrhovateľa je podľa posudku v prípade nesprávneho úradného postupu súdu pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora vo výške 31,68 eur, a to v každej takejto veci bez toho, aby boli zohľadnené konkrétne okolnosti každého jedného prípadu rozhodovania o návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Takto určená škoda je len paušálna bez zohľadnenia konkrétnych nákladov na konkrétnu činnosť oprávneného v jednotlivých exekučných veciach. Okrem toho posudok vychádza len z podkladov navrhovateľa, ktoré znalec skontroloval len po formálnej stránke. Keďže výška škody je určená iba paušálne bez vzťahu ku konkrétnej exekučnej veci, nemožno ju akceptovať ako spoľahlivo preukázanú, a to zvlášť keď znalec kontroloval iba formálnu stránku podkladov daných mu navrhovateľom. Škoda má podľa posudku pozostávať zo mzdových nákladov vo výške 5,07 eur, nákladov na tlač 5,31 eur, nákladov na úpravu informačného systému vo výške 13,86 eur, nákladov na poštovné vo výške 3,01 eur a nákladov na telekomunikačné služby vo výške 4,43 eur. V danej exekučnej veci však oprávnený nežiadal informáciu o stave rozhodovania exekučného súdu o jeho návrhu na zmenu exekútora, neurgoval exekučný súd, a preto nie je ani zrejmé, ako vôbec mohol mať nejaké výdavky na mzdy, informačný systém a vyhotovenie písomnosti adresovaných exekučnému súdu. Exekučný spis exekučného súdu neobsahuje žiadnu písomnosť a ani úradný záznam, potvrdzujúci skutočnosť, že oprávnený skutočne písomne alebo telefonicky urgoval exekučný súd na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora, teda uskutočnil nejakú činnosť s ktorou by mohol byť spojený vznik škody vo forme zvýšených nákladov. Majetková škoda nevyplýva ani z exekučného spisu tunajšieho súdu. Navrhovateľ zároveň žiadnym dôkazom nepreukázal a ani nenavrhol žiaden dôkaz na preukázanie priamej príčinnej súvislosti medzi nerozhodnutím exekučného súdu v zákonnej lehote a majetkovou škodou navrhovateľa. Časť vyčíslenej majetkovej škody mala navrhovateľovi vzniknúť administráciou listín a komunikáciou s pôvodným exekútorom a časť na administratívne spracovanie textov v súvislosti s urgenciami exekučného súdu. Navrhovateľ nielenže nepredložil a nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie týchto nákladov, ale ani len konkrétne neoznačil samotné listiny, ktorými urgoval exekučný súd, alebo ktoré boli z jeho strany vyhotovené a adresované pôvodnému exekútorovi. Pokiaľ aj navrhovateľ vynaložil nejaké náklady na mzdy zamestnancov zaoberajúcich sa správou vymáhanej pohľadávky a na udržiavanie informačného systému, zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by takéto náklady boli výlučne v priamej príčinnej súvislosti s neskorým rozhodnutím exekučného súdu o návrhu oprávneného na zmenu exekútora, a že by ich aj tak nebol vynaložil, a to zvlášť za situácie, keď už pred podaním návrhu na zmenu exekútora pôvodný súdny exekútor navrhoval zastavenie exekúcie pre nemajetnosť povinného. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, bolo by možné ju navrhovateľovi priznať v prípade, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ však ani len nenavrhol žiaden dôkaz, ktorý by mal preukázať, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Súd je toho názoru, že takéto konštatovanie, pokiaľ by sa ho navrhovateľ domáhal, by bolo postačujúcim zadosťučinením pre navrhovateľa. K tomuto záveru dospel súd na základe viacerých okolností týkajúcich sa danej exekučnej veci. Navrhovateľ náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňoval viacerými rizikami, ktorým boli vystavené jeho oprávnené záujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Uplatnenú nemajetkovú ujmu zdôvodňoval aj negatívnymi pocitmi svojich majiteľov a konateľov, stratou zisku, zánikom podnikateľských plánov a ovplyvnením ďalších podnikateľských postupov navrhovateľa. Uvedené zdôvodnenie uplatneného nároku je v súvislosti s označenou exekučnou vecou zjavne neopodstatnené. V prvom rade sú členovia riadiacich orgánov navrhovateľa a jeho majitelia osobami odlišnými od navrhovateľa ako právnickej osoby, a preto ich pocity a ich prípadné finančné straty, resp. dosiahnutie nižších ziskov, než aké očakávali, sú bezpredmetné. Riziká, ktorým mal byť navrhovateľ vystavený v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, sú ničím nepreukázané a nepodložené tvrdenia navrhovateľa. Vo

všeobecnosti možno skonštatovať, že riziko insolvenčie povinného je vždy tak, ako je vo všeobecnosti možné skonštatovať, že aj insolventný povinný môže nadobudnúť majetok dedením, darom, prípadne inak a vymoženie pohľadávky, ktoré sa môže v istom čase javiť ako neúspešné, sa stane úspešným. Riziká, že povinný zanikne (zomrie ak ide o fyzickú osobu), alebo že exekútor stratí kontakt s povinným, sú vo všeobecnosti taktiež dané vždy bez ohľadu na rozhodovanie o zmene exekútora. Okrem toho pri zániku povinného - smrti fyzickej osoby prichádza predsa do úvahy uspokojenie vymáhanej pohľadávky oprávneného dedičmi, ktorí zodpovedajú za dlhy poručiteľa do výšky ceny nadobudnutého dedičstva. Ide však rovnako o teoretické úvahy, ako sú aj teoretické úvahy navrhovateľa o rizikách a tým aj o nemajetkovej ujme, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Súd nepriznal navrhovateľovi požadovaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy aj z toho dôvodu, že ako oprávnený v exekúcii zanedbal prevenčnú povinnosť, žiadnym spôsobom sa od podania návrhu na zmenu exekútora až do rozhodnutia o tomto návrhu nezaujímal, v akom štádiu je rozhodovanie o tomto návrhu. Tvrdené urgencie exekučného súdu navrhovateľa nepreukázal, dokonca podľa obsahu exekučného spisu sa navrhovateľa ani len neinformoval o stave konania. Nárok navrhovateľa na zaplatenie nemajetkovej ujmy je zjavne v rozpore s dobrými mravmi aj pri porovnaní rizík tvrdených navrhovateľom v žalobe a rizík, ktorým bol v danej exekučnej veci vystavený povinný v dôsledku nevyváženej a zjavne nevýhodnej úverovej zmluvy pripravenej navrhovateľom, z ktorej nárokov sa navrhovateľa v exekučnom konaní domáhal, pričom už bolo v exekučnej veci právoplatne rozhodnuté, že sa ich domáhal neoprávnené. Z dôvodu nepreukázania výšky majetkovej škody, príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a prípadnou majetkovou škodou navrhovateľa, ako aj z dôvodu, že navrhovateľom uplatnené nároky považoval súd za výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Navrhovateľa založil do jedného z konaní v obdobnej veci originál znaleckého posudku, ktorý považuje za dôležitý dôkaz vo veciach jeho viacerých žalôb, ktorými sa domáha nárokov z titulu zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup exekučných súdov. Súd do tohto spisu síce založil kópiu posudku, no vykonanie dôkazu touto listinou nevykonával. Tento posudok nie je dôkazom, ktorý by mal význam v prejednávanej veci. Ide o znalecký posudok č. 1/2013 vypracovaný znalcom doc. JUDr. PhDr. J. Y., PhD. na žiadosť navrhovateľa za účelom zistenia, či je právom EÚ zakázané, aby majetkové spory, v ktorých zmluvnou stranou je spotrebiteľ, mohli byť rozhodované rozhodcom alebo rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní. Bez ohľadu na posúdenie tejto otázky nemá akákoľvek odpoveď na ňu význam pre toto konanie, pretože nesprávny úradný postup spočívajúci v nerozhodnutí v zákonnej lehote alebo v prieťahoch v exekučnom konaní možno objektívne zistiť iba dôkazom, ktorým je oboznámenie exekučného spisu. Z ústavnej sťažnosti, ktorú mal navrhovateľ v tejto veci podať, vyplýva, že navrhovateľ mienil v tomto konaní navrhnuť vypočutie svedkov, a to z osôb pôsobiacich na súde vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu súdu. Navrhovateľ riadnym procesným spôsobom v konečnom dôsledku takýto dôkaz nenavhol, no napriek tomu súd konštatuje, že v prejednávanej veci by bolo nadbytočné vykonávať akékoľvek dokazovanie výsluchom svedkov z uvedených osôb, keď jediným objektívnym dôkazom o prípadných prieťahoch v konaní, resp. o inom nesprávnom úradnom postupe súdu môže byť iba exekučný spis, z ktorého sú zrejme všetky úkony a rozhodnutia súdu v danej veci, ako aj dĺžka konania a čas vykonávania jednotlivých úkonov. Keďže žaloba bola nedôvodná, súd ju v celom rozsahu zamietol, a to bez toho, aby vo veci rozhodoval medzitýmnym rozsudkom o právnom základe uplatneného nároku, keďže takýto postup by bol nehospodárny.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo

k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu (nie jeho ako navrhovateľa) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. On uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že

krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemeň na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Ďalej uvádzal odvolacie dôvody ku označené ako dôvody ku skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie. Poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. V odvolaní ďalej namietal, že ako dôkaz vzniku škody predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným posudkom je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na neho negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku. Súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Pokiaľ ide o tom, že predložil znalecký posudok až po roku a pol od podania žaloby na súde, dáva do pozornosti samotný znalecký posudok, z ktorého vyplýva, že zadal vypracovanie znaleckého posudku dňa 1. marca 2013. Vypracovanie znaleckého posudku je tak dôkladné a zložité, a to aj s ohľadom na množstvo spracovaných podkladov a jeho vypracovanie trvalo viac ako rok. V konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody. V konaní bolo potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petitom, prinajmenšom navrhovaným medzitimným rozsudkom. Ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdному pojednávaniu návrh navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. z týchto dôvodov:

Odvolací súd je toho názoru, že v danej veci bol naplnený prvý predpoklad vzniku

zodpovednosti za škodu a to existencia nesprávneho úradného postupu. Keďže nebola v exekučnej veci dodržaná zákonom stanovená 30-dňová lehota na rozhodnutie, ide o nesprávny úradný postup súdu v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. Nesprávny úradný postup sám bez kumulatívneho splnenia ostatných predpokladov - vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, však nezakladá vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci. Okresný súd v napadnutom rozsudku podrobne odôvodnil nenaplnenie uvedených predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a konštatoval, že navrhovateľ nepreukázal vznik škody a príčinnú súvislosť

medzi škodou a nesprávnym úradným postupom V predmetnej veci sa súd vypořiadal so znaleckým posudkom č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, pričom ho nevyhodnotil ako dôkaz preukazujúci nároky uplatňované v tomto konaní a s týmto hodnotením sa stotožňuje aj odvolací súd. Predložený Znalecký posudok č. 1/2014 nevychádzal pri výpočte škody z tejto konkrétnej právnej veci, pričom znalci sa v závere nenáležite vyjadrovali k právnym otázkam. Napadnutý rozsudok považuje odvolací súd za vecne správny, pretože následkom nepreukázaného kumulatívneho naplnenia všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu je zamietnutie návrhu navrhovateľa.

V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konania, v ktorom malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomia, ktoré je okolo neho s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. Navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné zmluvné podmienky, jeho praktiky sa dotýkajú najmä občanov s nízkymi príjmami (viď vyššie uvedený list EK). S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti navrhovateľa, považuje súd jeho konanie za rozpor s dobrými mravmi, pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mu mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite. takýto výkon práva je jednoznačne výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi, šikanóznym výkonom práva a preto mu neprináleží súdna ochrana.

Čo sa týka ďalších odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v podanom odvolaní uviedol, že okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, pretože pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení, pretože súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a ignoroval jeho žiadosť o odročenie pojednávania. Uvedená námietka navrhovateľa je nedôvodná. Navrhovateľovi okresný súd doručil písomné vyjadrenie odporcu k návrhu dňa 14.03.2013 (spolu s predvolaním na pojednávanie). Vo veci bolo nariadené pojednávanie, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, na deň 14.08.2014. Na pojednávanie bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný. Z dátumov je zrejmé, že navrhovateľ mal čas 17 mesiacov !!! oboznámiť sa s písomným vyjadrením odporcu k jeho návrhu, a možnosť vyjadriť sa k nemu či už písomne alebo ústne na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný. Nielenže bola zachovaná zákonom stanovená 5- dňová lehota na prípravu pojednávania, ale navrhovateľ mal oveľa väčší časový priestor na túto prípravu, mal možnosť pri nahliadnutí do spisu oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a to vrátane aj exekučného spisu, ktorý bol súčasťou spisu.

Neobstojí tvrdenie navrhovateľa uvedené v podanom odvolaní, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. a ignoroval jeho žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Ako už odvolací súd vyššie uviedol, okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, no nedostavil sa. Podaním žiadal o zrušenie pojednávania. Okresný súd správne podľa § 119 ods. 2 písm. c) O.s.p. oznámil navrhovateľovi, že jeho návrh o zrušenie pojednávania neakceptuje a pojednávať bude. Po začatí pojednávania zistil, že sa nedostavili účastníci. Prečítal návrh o zrušenie pojednávania, skonštatoval jeho neodôvodnenosť a pojednával v neprítomnosti účastníkov.

Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods.1 O.s.p.) a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti

riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadaval z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Keďže účastník môže v konaní vystupovať aj prostredníctvom zástupcu (napr. zástupcu na základe plnomocenstva; § 22 a nasl. O.s.p.) má aj tento zástupca právo osobne sa zúčastniť občianskeho súdneho konania. O možnosti prejednať vec na pojednávaní v jeho neprítomnosti platí to isté, čo platí o samom účastníkovi konania. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti nemožno chápať tak, že súd by nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie tohto práva. Možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka(zástupcu) treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa pojednávania pred súdom je právom účastníka konania a to v každom štádiu postupného procesu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, a ak na tomto svojom práve účastník trvá. Zákon nešpecifikuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, danosť ktorého bráni prejednať vec v neprítomnosti účastníka. Súd ale môže žiadosť o odročenie pojednávania posudzovať len z aspektu tých skutočností, ktoré sú prípadne uvedené v žiadosti o odročenie pojednávania.

V návrhu navrhovateľa na zrušenie pojednávania sa za dôvod pre zrušenie pojednávania (aj pre odvolanie) považuje skutočnosť, že nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci nestrannému súdu, pretože nesúhlasí s uznesením krajského súdu o tom, že sudcovia okresného súdu nie sú vylúčení z prejednávania veci a toto považuje za nesprávne. Zároveň žiadal o prerušenie konania do rozhodnutia o podanej sťažnosti na Ústavným súdom SR. Ako prílohu označil ústavnú sťažnosť. Ústavnú sťažnosť predložil bez uvedenia dátumu jej spísania. Nepredložil žiaden dôkaz o tom, že ústavnú sťažnosť skutočne podal.

Odvolačný súd v tomto smere poznamenáva, že o ústavnej sťažnosti navrhovateľa, ktorá sa v spise už nachádza a ktorá je totožná, odôvodnená úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami s rovnakým typom, veľkosťou, hrúbkou písma a podčiarknutím tých istých slov, ako predložená ústavná sťažnosť s tým rozdielom, že je na nej uvedený dátum spísania (13.12.2012), bolo v čase pojednávania a rozhodovania okresného súdu a aj v čase podania jeho návrhu na zrušenie pojednávania Ústavným súdom SR rozhodnuté, a ústavná sťažnosť bola odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. októbra 2013 č.k. II. ÚS 551/2013-11). Okrem toho okresný súd v spojení s uznesením krajského súdu už právoplatne rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odôvodneného rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami.

Z uvedených skutočností vyplýva, že v návrhu uvedený dôvod zrušenia pojednávania nebol preukázaný ani dôvodný. Podľa názoru odvolacieho súdu v zhode s názorom okresného súdu riadne predvolaný navrhovateľ (splnomocnený zástupca) neuviedol žiadny dôležitý dôvod, pre ktorý by sa nemohol pojednávania zúčastniť. Okresný súd preto správne pokračoval v konaní. Navrhovateľovi nebolo postupom okresného súdu odňaté právo zúčastniť sa pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, zúčastniť sa vykonávania dôkazov a vypočuť si prednesy navrhovateľa a následne sa ak nim vyjadriť a prípadne navrhnúť a označiť a predložiť ďalšie dôkazy. Tohto práva sa navrhovateľ sám svojou neprítomnosťou na pojednávaní bezdôvodne vzdal.

Pokiaľ ide o návrh na prerušenie konania do rozhodnutia o ústavnej sťažnosti, odvolací súd sa v zmysle §219 ods. 2 O.s.p. stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a odkazuje na správne posúdenie uvedeného návrhu okresným súdom v napadnutom rozhodnutí. K námietke navrhovateľa, že okresný súd predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, proti ktorému podal odvolanie, okresný súd uvádza, že v zmysle § 171 ods. 2 O.s.p. je uvedené rozhodnutie o prerušení konania vykonateľné pred nadobudnutím právoplatnosti. Ďalej krajský súd dodáva, že vzhľadom na možnosť uplatnenia námietky rozhodovania veci vylúčeným sudcom ako odvolacieho, resp. dovolacieho dôvodu je správne, ak okresný súd uprednostnil princíp hospodárnosti a rýchlosti konania, ktorého nedodržanie je navrhovateľom tvrdným vecným dôvodom podania samotného návrhu.

Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z.z.. Sudca JUDr. H. T. uviedol, že sa vo veci necíti byť zaujatý, nakoľko ujma, ku ktorej malo dôjsť nebola spôsobená jeho konaním, ani konaním inej jemu blízkej osoby. Nemá žiaden vzťah k veci, účastníkom konania alebo ich zástupcom. Navrhovateľ v návrhu na prerušenie konania ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať vylúčenie sudcu, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyklúčení sudcu JUDr. H. T. rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej neustrannosti.

Pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktoré okresný súd vo svojom rozhodnutí odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje on a odporca, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, väčšina odvolacích dôvodov navrhovateľa sa nevzťahuje na prejednávany prípad, nezodpovedá skutočnému stavu, ide o cyklostylované návrhy a odvolania. Napríklad odvolací súd zistil, že nie je pravdou tvrdenie navrhovateľa v odvolaní, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, že sa odporca nevyjadril na výzvu súdu k návrhu, že sa vo veci nenariadilo ani neuskutočnilo ústne pojednávanie, a pod.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by okresný súd v prejednávanej veci použil nesprávne právne predpisy a preto rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.